

Så vil jeg bare i stilfærdighed sige: Tænk nu, hvis undervisningsministeren uheldigvis har ret. Tænk nu, hvis undervisningsministeren faktisk gennem udvalgsarbejdet kan dokumentere, at der ikke kan sættes ind over for dette – hvad jeg ikke tror er en konklusion man vil nå frem til, det kan jeg ikke forestille mig – men hvis nu undervisningsministeren gør det, så kan jeg da ikke garantere, at jeg alligevel siger til undervisningsministeren, at han skal gøre det umulige. Hvad er det for noget at kræve af mig?

Det, jeg kan love, er, at CD skal stå vagt om, at enhver mulighed for at løse dette problem bliver afprøvet. Og hvis det kan dokumenteres, at det kan løses, bliver det løst, for vi skal nok være med til at presse på. Men hr. Jan Kørpe Christensen må ikke forlange af mig, at hvis alle, der har med dette at gøre – ministeren og ministeriet – siger, at der ikke findes en praktisk løsning, at det ville være fuldstændig umuligt at gennemføre, at CD så alligevel skal sørge for, at der kommer et lovforslag igennem, der fuldkommen løser disse problemer. Hvad er det for et krav at stille til CD?

Så den åbning må jeg altså give. Vi har sagt, hvad vi mener, som sædvanlig uden at spille for galleriet. Vi siger, hvad vi mener, vi siger, hvad vi vil kæmpe for, vi siger, hvad målet er, og vi siger, at vi i udvalget vil gøre alt med alle gode kræfters hjælp for at få løst disse problemer. Mere kan man vel strengt taget ikke forlange af os.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Diskussionen er klar på den måde, at den har et ideologisk indhold: hvor meget den private sektor og hvor meget den, skal vi sige frie sektor – det er ikke den offentlige sektor det her, sådan opfatter vi det ikke – hver skal have. Som hr. Lars Løkke Rasmussen nævner, er det også mere kommunalfuldmagten, man skal se på. Det synes jeg både er synd og skam i denne diskussion om folkeoplysningsloven.

Vi har det sådan, at vi også kan se nogle ting, som foregår under folkeoplysningsloven, som vi gerne vil have opprioriteret, og derfor ser vi det som lidt af et problem, at pengene går til formål, som måske lige så godt kunne være praktiseret i den private sektor. Vi mener, at man kan se det på den måde, at hvis vi gerne vil have styrket de handicappedes muligheder for at bruge loven, så kan man ikke gøre det, uden at man tager andre steder fra.

Men hvis det er en stor ideologisk diskussion, man skal have om, at tingene helst skal ligge i den private sektor, så er vi ikke med på at støtte eller eventuelt ændre den. Vi vil gerne være med til at kigge på det, men jeg har endnu ikke set en eneste model, som ikke giver en række andre skævheder.

Jeg har også forstået, at denne øvelse, som undervisningsministeren har været igennem, givetvis mere end vi andre allerede har været igennem, tilsyneladende endnu ikke har gjort det muligt at finde en model. Jeg har i hvert fald ikke hørt hr. Jan Kørpe Christensen komme med en model endnu.

Så vidt jeg ved, er den kærlighed til dette lovforslag, som hr. Jan Kørpe Christensen gav udtryk for, af nyere dato. Jeg mener at erindre, at Fremskridtspartiet stemte imod oplysningsloven, da den blev vedtaget i 1990, vel som det eneste parti herinde. Så det er, fordi man generelt set er imod dette lovforslag, at man bruger anledningen til lidt politisk drilleri i forhold til CD.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Hr. Peter Duetoft vil gerne finde praktiske løsninger, men sagen er, ligesom hr. Aage Frandsen var inde på, at de praktiske løsninger, som hr. Peter Duetoft forsøger at opridse, lige præcis er et spørgsmål om at vælge nogle bestemte linjer, nogle bestemte ideer, nogle holdninger, et ideologisk grundlag, om man vil.

Men jeg kan forstå, at hr. Peter Duetoft nu er ved at forsøge på at indfri nogle af CD's valgløfter, som går på, at det handler om at trække så meget hen over midten som overhovedet muligt over mod de borgerlige. Det er da også i orden, al ære og respekt for, at man opfylder sine valgløfter, når man nu lover noget.

Men jeg vil godt spørge hr. Peter Duetoft, som kom med en opremsning af, hvilke typer danse man kunne gå til i København, om der var nogle af dem, han mente man ikke skulle udbyde. Er det sådan, at hr. Peter Duetoft nu vil lægge en grænse på, hvad der må udbydes af danse i den frie folkeoplysnings navn? Er der nogle bestemte danse, som hr. Peter Duetoft mener at vi søreme ikke kan have, fordi man ikke har træsko på til dem, fordi man har en forkert dragt på, eller fordi det ikke var det, vi havde tænkt os i sin tid i 1968, da loven blev lavet? Det er den ene ting.

Den anden ting er til hr. Lars Løkke Rasmussen, som er i gang med at regne procenter. Nu